

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 542/2024
31.10.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Миране Андрјашевић, председника већа, Иване Рађеновић и Весне Мاستиловић, чланова већа у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Иван Таловић, адвокат из ..., против туженог „Металац“ АД, Горњи Милановц, кога у ревизијском поступку заступа пуномоћник Драган Вучетић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1172/23 од 15.11.2023. године, у седници већа одржаној 31.10.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1172/23 од 15.11.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова састава одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Горњем Милановцу П1 41/21 од 12.01.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи као незаконито решење туженог број ... од 28.05.2020. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду, а које је тужилац примио 03.06.2020. године. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи као незаконито решење о привременом удаљењу са рада број ... од 14.05.2020. године, које је тужилац примио 15.05.2020. године. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му уместо враћања на рад исплати 18 зарада у укупном износу од 684.000,00 динара, а који износ би тужилац остварио да је био на раду код туженог са законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Ставом четвритм изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1172/23 од 15.11.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију са захтевом за накнаду трошкова састава одговора на ревизију.

Ревизија је дозвољена по одредби члана 441. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23), па је Врховни суд испитао побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП и нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Такође, неосновани су ревизијски наводи да је другостепени суд учинио битну повреду из члана 374. став 1. у вези члана 8. ЗПП, с обзиром на то да је чињенично стање оно које је утврђено у првостепеној пресуди. Супротно тврдњи ревидента ревизијски суд сматра да је другостепени суд оценио све жалбене наводе који су од значаја за пресуђење ове парнице.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је код туженог засновао радни однос на неодређено време Уговором о раду број .. од 26.12.2011. године за обављање послова на радном месту „возач теретног возила у домаћем и међународном саобраћају“ након чега је са туженим закључио Анекс уговора о раду 20.07.2016. године, којим је распоређен на радно место „точилац горива и возач теретног возила у домаћем и међународном саобраћају“. Описом послова точилац горива и возач теретног возила у домаћем и међународном саобраћају између осталог предвиђене су радне обавезе пријема, испоруке и раздужења горива сукцесивно током месеца. Решењем туженог број ... од 14.05.2020. године, тужилац је привремено удаљен са рада због тога што је учинио повреду радне обавезе јер није поступао у складу са општим актима послодавца. Решењем туженог број ... од 28.05.2020. године, тужиоцу је отказан уговор о раду од 26.12.2011. године, применом одредаба чланова 179. став 2. тачка 1. и 5. Закона о раду, члана 73. став 2. тачке 1. и 5. као и члана 74. став 1. тачка 8. и 36. Колективног уговора код послодавца, а због учињених повреда радних обавеза (несавесно и немарно извршење радних обавеза, незаконито располагање имовином и друге незаконите радње, проузроковање материјалне штете предузећу услед насталог мањка у магацину), на тај начин што је у периоду од 23.12.2019. године до 08.05.2020. године, својим немарним и несавесним радом као рачунопологач магацина послодавцу проузроковао мањак горива у количини од 58.300,50 литара, што је утврђено пописом од 08.05.2020. године. Побјаним решењем тужиоцу је стављено на терет да је у том периоду и у својству рачунопологача магацина непосредно пред годишњи попис у циљу прикривања разлике између књиговодственог и стварног стања горива у цистерни-бензинској пумпи (коју је уочио још раније током 2019.године) од добављача „Кнез петрол“ поручио и дана 23.12.2019. године запримио цистерну горива од 29.577 литара коју није благовремено евидентирао у информационом систему као примљену количину горива већ је то учинио делимично 10.01.2020. године, да би коначан пријем извршио тек 20.02.2020. године и то након опомене службе финансија послодавца. Доношењу оспореног решења о отказу, претходило је упозорење туженог о постојању разлога за отказ од 14.05.2020. године, које је тужилац примио 05.05.2020. године у просторијама послодавца и на које се изјаснио 25.05.2020. године препорученом пошиљком негирајући повреду радне обавезе и изнете наводе послодавца.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилном применом материјалног права из одредбе члана 179. став 2. тачка 1. и 5., 165. и 180. Закона о раду, одбили тужбени захтев за поништај решења о отказу уговора о раду и решења о привременом удаљењу са рада, јер су се у конкретном случају стекли услови за отказ уговора о раду на иницијативу послодавца због тога што се тужилац понашао се супротно прописаним правилима туженог, односно што је својом кривицом учинио повреду радне обавезе утврђене чланом 73. став 2. тачке 1. и 5. као и члана 74. став 1. тачка 8. и 36. Колективног уговора туженог, те да је предметно решење о отказу уговора о раду донето у законито спроведеном поступку.

По оцени Врховног суда, неосновано се ревизијом тужиоца указује да је другостепени суд погрешно применио материјално право.

Одредбом члана 179. став 2. Закона о раду прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе и то ако несавесно или немарно извршава радне обавезе (тачка 1); ако учини другу повреду радне обавезе утврђену општим актом, односно уговором о раду (тачка 5).

Према одредбама члана 74. став 1. тачке 8. и 36. Колективног уговора туженог предвиђено је да ће се оправданим разлогом за отказ уговора о раду сходно члану 73. став 2. тачка 5. тог уговора сматрати свака следећа учињена повреда радне обавезе и то: незаконито располагање имовином и друге незаконите радње и проузроковање материјалне штете предузећу услед насталог мањка у малопродајном објекту или магацину.

Повреда радне обавезе представља законски разлог због којег се запосленом може отказати уговор о раду. У конкретном случају је утврђено да тужилац није благовремено пријавио мањак горива за који је знао у дужем временском периоду, па како је у конкретном случају мањак био очигледан јер је исти утврђен приликом пописа код туженог (58.300,50 литара), а сам тужилац је у свом исказу признао да је знао за мањак, то је штета по имовину послодавца неспорно настала и утврђење висине штете у конкретном случају није услов за правилну процедуру у доношењу решења о отказу уговора о раду. Утврђено је да је тужилац пркорачио границе овлашћења која су му дата, а о чему је имао свест, јер је тужиоцу као точиоцу горива и возачу теретног возила, морало бити познато да наведено понашање представља несавестан и немаран однос према имовини послодавца и према извршавању радних обавеза, а под којима се сматра извршење радних обавеза при чему запослени не показују уобичајену пажњу која се очекује од просечног запосленог и не понаша се као добар домаћин иако је морао бити свестан штетних последица таквог понашања. Према томе, на тај начин тужилац је својом кривицом учинио повреде радне обавезе предвиђене одредбом члана 73. став 2. тачке 1. и 5. као и члана 74. став 1. тачка 8. и 36. Колективног уговора туженог, па му је тужени, као послодавац, правилно отказао уговор о раду.

У конкретном случају је утврђено да је тужилац исказао понашање такво да не може да настави рад код послодавца односно понашање супротно понашању које се очекује од доброг привредника и које послодавац може да толерише. Стога су и по становишту Врховног суда били испуњени законски услови за отказ уговора о раду од стране послодавца, јер је тужилац својом кривицом учинио повреде радне обавезе из члана 179. став 2. тачка 1. и 5. Закона о раду, у вези члана 73. став 2. тачке 1. и 5. као и

члана 74. став 1. тачка 8. и 36. Колективног уговора туженог, а ревизијом се неосновано истиче погрешна примена материјалног права.

Супротно наводима ревизије у конкретном случају у побијаном решењу као и у упозорењу које му је претходило, детаљно су описане повреде радних обавеза које су тужиоцу стављене на терет а које је починио својом кривицом, тако што је несавесно и немарно извршавао поверене радне обавезе, незаконито располагао имовином, проузроковао материјалну штету предузећу услед насталог мањка у магацину, па му је тужени у законито спроведеном поступку отказао уговор о раду. Следом наведеног у конкретном случају није повређено право тужиоца на одбрану од отказног разлога дато материјално-правним прописима јер је тужиоцу стављена на терет конкретна радња којом је повређена радна обавеза предвиђена као основ за отказ уговора о раду. У поступку је утврђено да је тужени тужиоца писмено упозорио на постојање разлога за отказ на које упозорење се тужилац изјаснио дописом од 25.05.2020. године, па је супротно наводима ревизије тужиоцу било омогућено право на одбрану што је и сврха упозорења.

Предмет оцене ревизијског суда нису били наводи у ревизији којима се стављају примедбе на оцену доказа из члана 8. ЗПП, због чега се ревизија не може изјавити према члану 407. став 2. ЗПП. Притом је другостепени суд у образложењу побијане пресуде оценио све жалбене наводе тужиоца којима је с позивом на битне повреде одредаба парничног поступка учињене у поступку пред првостепеним судом и с позивом на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање оспоравао правилност првостепене пресуде, а који су били од значаја за правилну одлуку о изјављеној жалби и за своју одлуку дао јасне и образложене разлоге, које у свему као правилне прихвата и овај суд. Њима се не доводи у сумњу правилност побијане пресуде, због чега ти наводи нису посебно образложени.

Имајући у виду да је тужиоцу уговор о раду законито отказан, неоснован је његов захтев за накнаду штете уместо враћања на рад у смислу члана 191. став 1. Закона о раду.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка јер је донета правилном применом одредбе члана 153. став 1. и 154. Закона о парничном поступку.

На основу члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни суд је одбио захтев туженог за накнаду трошкова састава одговора на ревизију с обзиром да нису били нужни за вођење ове парнице у смислу члана 154. став 1. ЗПП, због чега је у смислу одредбе члана 165. став 1. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Мирјана Андријашевић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић